

DEMOCRATIA

Revistă politică, economică și literară

Apare la 5 și 20 ale fiecărei luni

SUMARUL:

- Nicolae I. Popilian . In chestia votului universal.
 Mireio Cuib de șoimi.
 Gh. Gh. Petrescu. Nepăsare.
 Av. Vasulescu Prințul (urma
 Ion N. Popescu Contestația făcută de un terț, la urmărirea mobilă.
 Mihail Drăgănescu Amic și Pat
 Av. Vasulescu La Rochefoucauld.
 L. B. Politica internă.
 * * * Politica externă. Moravuri gazetărești. Felurite. Cărți și Reviste.

REDACTIA :

Craiova Strada Horia No. 3

ADMINISTRAȚIA :

La Tipografia Sache Pavlovici, Craiova

ABONAMENTUL LEI 5 PE AN
 PLĂTIT ÎNAINTE

Un număr 10 bani

Director proprietar, *N. I. Popilian*, avocat.

Secretar de redacție, *Mihail Drăgănescu*, fost magistrat, avocat.

Comitetul de Redacție:

D-nii profesori: *Dem. Constantinescu*, prim redactor; *Alex. Bărbulescu*, d-nii
advocați: *I. C. Giulescu*, *Ștefan Severini*, *Ion N. Popescu*, *Sc. Constangioară*, *Alex.*
Carianopol, *G. G. Petrescu*, *I. F. Popescu*, *N. Constantinescu*, *I. Mitrică*, *Av. Vas-*
culescu, *Const. Turceanu*, *Adrian Zeuleanu*.

„SĂNĂTATEA“

Societate cooperativă pentru fabricarea pâinei

CAPITAL 200.000 LEI

impărțit în

8000 acțiuni a câte 25 lei fiecare, plătibile în 5 rate lunare.

CRAIOVA

Sediul societății: Strada Justiției No. 36 (Piața Nouă).

Se primesc subscrieri, pentru acoperirea integrala a capitalului, in toate zilele
dela orele 8 — 12 a. m. și 3 — 7 p. m.

Prospecte și statute să trimit franco la cerere.

Medalie de Argint și Aur
Expoziția din București 1906

Telefon No. 62.

Grand Prix. Med. de Aur
Expoziția din Londra 1907

Grand Prix. Medalie de Aur, Paris, 1908.

Intâia Fabrică de Ciocolată

DIN OLTENIA

A. L. S. POPPESCU

SOCIETATE IN COMANDITA

CRAIOVA

Strada Buzești, lângă Banca Muncii

Rog cereți pretutindeni

Ciocolata Poppescu

De vânzare **Moșia POTCOAVA (Olt)**, având 364 pogoane toate arabile, gară 5 minute dis-
tanță și Conac. — **Avantajii de plată.**

A se adresa la redacția revistei „*Democrația*” str. Horia, 3 — Craiova.

In chestiunea votului universal

Nu s'a dat multă importanță acestei chestiuni, până acum, pentru că nici un cap bine constituit, din această țară, n'a gândit vr'o dată că destinele țării noastre trebuiesc conduse numai cu *buletinul de vot*.

Sunt alte multe de făcut la noi, cari nu s'au încercat, și nu sufragiul universal este scăparea poporului nostru de mizerie, nu de *libertate politică* sufăr românii. In urma ultimilor frământări sociale dela noi s'a putut vedea că starea nenorocită a poporului provine mai ales din cauza *robiei economice* in care se svârcolește țărănimea.

Politicianii de orice treaptă și de orice grupare, puțin cunoscători ai relelor economice, intotdeauna cred că starea politică a poporului este isvorul tuturor răutăților. Unii sunt cel puțin de bună credință. Ei cred că poporul dobândind libertatea politică desăvârșită, va putea să se conducă singur și deci să legifereze in așa chip in cât toți locuitorii să se infruteze cu o parte egală din bunurile țării. Această credință ii conduce însă pe nesimțite in brațele celui mai disperat socialism, căci, se știe că scopul socialiștilor este ca să cucerească un stat politicește și in urmă — conform idealului lor — să impartă proprietatea și capitalul astfel ca toți derbedei să trăiască ferice pe spinarea celor ce au muncit!

Politicianii de bună credință ar putea să vadă că nu sufragiul universal este scăparea neamului

nostru, și aceasta destul de ușor, n'au de cât să privească câți locuitori ai țării noastre, nu vor să profite nici de libertățile politice îngăduite chiar sub parodia constituțională in care trăim.

Sunt atâtea cari au dreptul de vot și nu votează, aceasta, fie din indolență, fie că sunt scârbiți de politica păcătoasă ce se face la noi. Ar trebui dar ca bunii români să se ocupe mai mult de educația politică a poporului și să nu se lase ademeniți de cântecele șarlatanilor politici cari ii dau mereu zor că dezrobirea economică a unui popor nu se poate dobândi de cât prin absoluta libertate politică. Aceasta este o teorie greșită, și dacă *tirania socialistă* este atât de grozavă in țările apusului, ce va fi la noi, unde poporul n'a fost de loc educat politicește, ci numai veșnic înșelat!

Noi credem că *votul universal* este o *nouă marfă politică* cu care se vor servi politiciani in viitor, ca să exploateze pe naivi, și dorim ca patrioții să se impotrivescă la introducerea acestui sistem de vot, pentru ca să ferim mica noastră țară de nenorocirile cauzate in alte părți prin votul universal. Și cei cari cred că nu se înțelege democrație fără vot universal, se înșală.

A fi *democrat* nu insemnează a fi partizan al votului universal, și, mai ales la noi, având in vedere mentalitatea poporului nostru

și slaba lui educațiune politică. Credem că democrații de bună credință trebuie să vadă că nu e acum momentul introducerii sufragiului universal și, chiar în viitor, de se va introduce, ar fi de dorit ca să nu se procedeze cu ușurință ca în Franța, unde din cauza votului universal, s'a creat un nou soi de meserie, socialismul, și se văd zeci de mii de oameni cutreerând Franța, cari n'au altă meserie de cât politica și votul universal. În timpul campaniilor electorale acești *pre-cupeți de voturi* sunt la înălțime,

căci ei transformă localurile de vot în adevărată bursă, unde voturile se vând și se cumpără ca sacii de făină, și cine dă mai mulți bani, acela este ales. Acesta este rezultatul votului universal, rezultat mult mai nenorocit de cât al sistemului nostru de vot, ori cât este el de șubred. Și n'am voi ca în țara noastră, în locul așa zisei *tiranii a capitalului și proprietății*, să fie intronată *tiranía socialistă*.

Nicolae I. Popilian
Advocat

Cuib de șoimi

*Acolo, sus pe vârful unui munte
Din veacuri stă bătrâna cetățue,
Cu greu să poată omul să se sue
Primejdii nesfârșite să infrunte.*

*Și nu e nici măcar o cărărue
Să-și facă loc pe stâncile cărunte,
Ea mândră stă, purtând pe a sa frunte
Povestea care 'n veci o să-i rămăe.*

*Jos, Argeșul se sbate cu mânia,
Iar brazii vechi și ruși de vijelie
Atărnă în prăpastiile — adânci,*

*O? ce cumplit o povestesc bătrânii...
Și 'ntradevăr, — căci șoimi au fost
Românii
Ca să-și clădească cuibul lor pe stânci.*
Curtea de Argeș, 1907 Mireio.

Nepăsare

Pare că o soartă vitregă ne urmărește pas cu pas. Din ce în ce mai des, întâlnești cetățeni de diferite condiții sociale, cu diferite ocupațiuni, unii mai tineri, alții mai bătrâni, cari dupe câte-va cuvinte ce le schimbi cu ei, îți fac impresia unor oameni desgustați de toate.

Chiar în pătura conducătoare, în clasele luminate ale societății noastre, se găsește foarte răspândită boala lui „lasă-mă, să te las“.

Așa este printre funcționari, oameni cari lucrează dupe program, oameni cari de multe ori sunt așa de închiși în limitele slujbei, în cât la dânsii pe lângă firea de om găsim firea de funcționar.

Cei mai mulți și mai ales cei cu leafă

ușoară și slujbă grea, duc viața într'o continuă indignare. Aceasta printre multe alte cauze, provine și din aceea că: pe când unul este tolerat până la fine pentru fapte scandaloase, altul dupe 20 sau 25 ani de serviciu, se pomeneste într'o bună zi înlocuit.

Inlocuirea se face pentru un motiv simplu, dar care servește împrejurararea de a se satisface unul din *ai noștri* care e mai cu colți, mai obraznic, mai gălăgios.

Ce să aștepti dela această clasă lipsită de control, lipsită de acea supraveghere conștiincioasă, care deosebeste între cel ce-și face datoria și cel ce salvează aparența, lipsită de cântarul drept care să

dea exemplul cu cel vițios, ca și cu cel virtos. Printre membrii corpului didactic, printre medici, printre cărmuitorii cei mai mari sau mai mici, în fine printre toți cei destinați să însănătoșeze, să lumineze și să conducă poporul, bântue de mult timp, și încă azi cu mai multă putere, boala nepăsării.

Întâlnești învățători nemulțumiți pentru prea multele însărcinări ce le au, cu activitatea lor extra scolară, intra scolară, practică agricolă, bănci etc.

Întâlnești doctori de plasă plictisiți că leafa fiind mică și plasa prea mare, dându-și prin comune nu pot face altceva decât să iscălească procesul-verbal de inspecție. Încotro apuci întâlnești tot ceea ce nu te aștepti.

Toți se plâng, sunt nemulțumiți, dar ei zic, că fac ce pot.

Adevărul este că puțini fac ceea ce pot, însă cei mulți în ceea ce privește slujba fac pe „lasă-mă, să te las“ și se conduc de „luna trece, leafa merge“, să-mi fac afacerile și vre-o inspecție dacă o fi să vie, știu eu cum să scap.

Guvernul actual dă dovadă că nici n'a știut și nici n'a vrut să scape de această plagă. Venit în împrejurări primejdioase, să credea că va fi la înălțimea datoriei, că va avea ochii în patru. După un an și jumătate vedem că avem de aface tot cu un guvern nepăsător — ceea ce nu-i este ertat, — cu un guvern care își caută interesul în tot ceea ce face.

Sesiunea legislativă din Noembrie 1907, a fost așa de lungă, și cu zile și cu nopți s'au votat atâtea legi, ca nici odată și ca nici unde.

Toată lumea era în mișcare, unii stăruiau să se treacă cutare dispoziție în lege, alții luptau să nu se treacă, iar cei de jos și cei de mijloc nu știau ce să creadă mai întâi și nici nu puteau ghici ce o să ese din atâta forfoteală. Cu chiu cu vai trecu iarna și odată cu sosirea lunii Aprilie 1908, D-zeu își întinse mâna peste noi, iar guvernul dote gafa și a *cinci-spre-zecea lege*.

Înainte vreme se făceau 2—3 legi și câtă greutate și câtă muncă pentru ca să dea roadele dorite. Acest potop de legi sau nu se va aplica, ca atâtea altele de până acum, sau vor avea o aplicare subredă. Guvernul a lucrat întocmai ca un om care voind să vindece pe un bolnav, s'apucă și-i aduce acasă toate medicamentele ce se găsesc într'o farmacie.

Ereau îndeajuns câte-va legi, spre a începe vindecarea ranelor, cari provocară dureroasa svârcolire a țăranilor. Pentru acestea trebuia să lupte guvernul, să le aplice din toată inima; atunci misiunea sa era îndeplinită, și lauda nu-i rămânea zadarnică.

S'au făcut funcționari cu atâtea atribuțiuni, încât nimeni nu crede că le vor îndeplini pe toate, după cum nu pot crede nici acei cari i-au creat. Așa este *inspectorul general al judecătoriilor*. Ce va inspecta mai întâi și câte inspecții vor avea loc în cursul unui an? Se va zice că tot va face ceva; așa s'a zis înainte, așa se zice și azi, depărtându-ne de sănătoasa vorbă: socoteală deasă e pace bună în casă: ceea ce în cazul nostru ar însemna că: controlul peste toți și cât mai des, stabilește ordinea și înlocue arbitrariul.

Acesta e unul din multele exemple ce s'ar putea da, și din care rezultă că: după cum guvernul a creat posturi cu atribuțiuni cari nu se pot îndeplini, tot așa, ce a făcut pentru alți, a făcut și pentru el, luându-și sarcina de a face totul, absolut totul, nestând să cugete, că nu ori de câte ori ai voință, ai și putință; că cine vrea să facă totul deodată, nu poate să facă nimic. După cum se zice: luna trece, leafa merge; tot așa guvernul zice: facem legi, la toamnă le modificăm, deci datoria ne-o îndeplinim; țara asta atât cere săracă, să facem și pentru ea ce s'o putea. Răscoala țărănească fu zadarnică, dacă politicienii liberali lucrează tot după vechiul sistem.

Interesant e că unul din fruntașii liberalilor craioveni, cu ocazia unui pro-

ces la curtea cu juri zicea că: „de la revoluție încoapă, de ar fi o zi o sută de ani, ca astfel să treacă cât mai mult timp spre a o uita mai repede“. Și câți vor mai fi cari gândește tot așa. Câte vor avea pe suflet cei ce doresc balsamul uitării! cei ce s'apucă să facă totul, cei ce s'au avântat într'o nespasă activitate de legiferare, numai și numai spre a uita, căci aducerea aminte ar fi pentru mulți dintre ei, ca greutatea pietrii de moară ce le-ar apăsa conștiința.

Partidul liberal ce se crede autorul a toate ce se văd și ce nu se văd, a contribuit în mare parte spre a face din poporul român, poporul cel mai îndurător, cel mai uitător, cel mai nepăsător. Abuzuri, nedreptăți, ilegalități, le uităm repede, iar de nu le uităm, rămânem nepăsători, ceea ce este tot atât.

Trebue lăsată la o parte uitarea și nepăsarea în ceea ce privește politica și afacerile de guvernământ. Să fim totdeauna trezi, și când unul are slăbiciunea de a comite un abuz, altul să aibă virtutea de a-l da pe față, de a căuta ca cel ce l'a comis să-și ea plata.

Pe Martie 1907, cu toată întunecimea lui, cu toate pustiirile și nenorocirile ce ni le-a adus, să nu'l uităm curând.

În tot momentul să ne întrebăm, să cercetăm dacă cauzele cari l'au produs sunt suprimate, căci sângele să nu se verse zadarnic, ci când o trebui și unde o trebui.

Ceea ce a făcut guvernul în urma acestor întâmplări, n'a făcut din proprie pornire, ci a făcut poate de frică, și este lucru știut că ce se face din frică poartă pentru tot-d'auna peceta nesincerității.

Nepăsarea cetățenilor în loc să fie fericirea guvernelor, este de multe ori nenorocirea lor, iar de aci nu e departe sărăcia, ruina, nenorocirea statului și a poporului.

Dacă vom continua tot cu uitarea, tot cu nepăsarea, tot cu lasă-mă, să te las, de bună seamă și pe drept cuvânt ne va lăsa cu totul și D-zeu, și ne vom pomeni, poate, că în loc să fim *ai noștrii* vom fi ai altora.

Gh. Gh. Petrescu.

Advocat.

N. MACHIAVELLI¹⁾

PRINȚUL

(Urmare)

Așa dar e de observat dacă trebue ca oamenii să fie atrași în partea noastră sau omorâți, pentru că ei se răzbună pentru ofensele mici, neputându-se răzbuna pentru ofensele mari, așa că injuria făcută unui om, să fie de așa natură ca să nu ne temem de vre-o răzbunare. Dar ținând în loc de coloni, soldați, se cheltuiește cu mult mai mult, consumându-se cu trupele toate veniturile unui Stat; așa că câștigul se schimbă în pagubă și jicnește mult, de oare ce păgubește în-

tregului Stat, schimbând locuințele trupelor sale; de care stânjinite fiecare se simte și fiecare îi devine dușman, și acești dușmani sunt din cei cari pot să i vatăme, fiind bătuți în casa lor. În orice chip deci, această trupă e atât de ne folositoare, după cum aceea a coloniilor e de avantajioasă. Prințul care se află într'o provincie cu moravuri deosebite de ale Statului său, trebue încă cum s'a zis, să conducă și să apere pe vecinii mai slabi, și să caute a slăbi pe cei mai puternici de cât el, și să împiedece ca să nu intre din întâmplare, în această provincie, vre un străin tot atât de puternic.

¹⁾ „Il Principe“ tradus din italianeste. de d. Av. Vasulescu, licențiat în drept, litere și filozofie. (Vezi Revista „Democrația“ No. 2).

nic ca el; căci se întâmplă totdeauna că un străin e adus de nemulțumiri, sau din ambiție sau de frică, după cum s'a văzut că Etolienii aduseră pe Romani în Grecia, cari pretutindeni, pe unde intrau fură chemați în totdeauna de locuitorii acelor provincii. Și firea lucrurilor e așa, că îndată ce un străin puternic intră într-o provincie, toți cei cari sunt aci mai slabi se unesc cu el, împinși de ura ce au în contra aceluia care fusese mai puternic de cât ei; așa că în fața acestora mai puțin puternici, el nu are nici o greutate spre a-i câștiga, pentrucă din contră toți de bună voie își vor uni puterile cu acela pe care aceasta le-a dobândit. Cea ce trebuie mai ales să-l preocupe, e ca să-i împiedice de a dobândi prea multă putere și autoritate; și ușor va putea cu ajutorul trupelor sale să supue pe cei cari sunt puternici, spre a rămâne, singur el, arbitrul acelei provincii. Și cine nu va face așa, va pierde îndată ceea ce a dobândit, și va avea nesfârșite greutăți și neplăceri cât timp va avea acea provincie. Romanii, în provinciile pe care le cuceriră, practicară bine aceste sfaturi; trimiseră coloni, susținură pe cei slabi fără a le întări puterea; înfrânară pe cei puternici, și nu lăsară să capete influență străinii puternici. Ne va ajunge să cităm exemplul Greciei. Romanii menținură pe cei din Achaia și Etolia, înfrânseră pe Macedoneni și goniră pe Antiochus din Macedonia. Și ori câte servicii le făcură cei din Achaia și Etolia, ei nu le permisera nici odată să-și lărgească Statul lor; cu toate rugămintile lui Filip, ei nu voiră, în nici un chip, să-l primească ca amic fără a-l înjosi, și Antiochus, cu toată puterea sa, nu putu nici odată să-i facă să consimtă a-i lăsa vre-o parte în această provincie. Și în aceste împrejurări Romanii făcură ceea ce trebuie să facă toți prinții înțelepți cari au să preintimpine, nu numai turburările prezente, dar chiar pe cele viitoare. Căci, prevăzându-le din năinte, e ușor de a le vindeca;

pe când dacă așteptăm să se aproprie, vindecarea nu mai e priincioasă, căci boala a devenit incurabilă. Medicii zic că ftisia e ușor de vindecat la început dar greu de cunoscut, pe când, în urmă ea devine ușor de cunoscut însă greu de vindecat, când n'a fost cunoscută, nici tratată la începutul său. Tot așa e și cu afacerile Statului. Dacă se cunoaște dinainte relele cari se nasc (ceea ce nu-i este dat de cât omului prudent), se vindecă îndată. Dar dacă, necunoscându-le, le-am lăsat să crească într'un grad când fiecare le cunoaște, nu mai există vindecare. Așa, Romanii, prevăzând din vreme neajunsurile, luau măsuri totdeauna în așa mod ca să nu aibe nici odată nevoie de a evita rezelul, știind că, trăgându-l, nu însemnează că-l eviți, ci mai curând să procuri avantaj altuia. Ei făcură deci rezel lui Filip și lui Antiochus în Grecia, pentru a nu-l face în contra lor în Italia. Și deși putură să evite atunci și un răzbel și altul, nu voiră, neaprobând nici odată ceea ce repetă totdeauna înțelepții timpului nostru: că trebuie să așteptăm binefacerile timpului, dar ei credeau mai sigur de a se bizui pe prudența și curajul lor, pentrucă timpul poate aduce binele ca și răul și răul ca și binele.

Dar să ne întoarcem la Franța și să examinăm dacă ea n'a făcut nimic din tot ceea ce am spus. Nu voi vorbi de loc de Carol al VIII-lea, dar numai despre Ludovic (XII), ca de acela ale cărui demersuri au fost mai bine urmărite, pentrucă el a dominat mai mult timp în Italia. Și veți vedea că el a făcut contrarul de ceea ce trebuia să facă pentru a conserva un Stat cu forme diferite. Ludovic fu introdus în Italia prin ambițiunea Venețienilor, cari voiau, prin acest mijloc, să câștige jumătate din Lombardia. Nu vreau să blamez de loc hotărârea pe care o luă acest rege; căci voind să înceapă a pune piciorul în Italia și neavând amici de loc aci, avea nevoie de ași câștiga pe cei care putea, cu atât

mai mult cu cât toate ușile îi erau închise din cauza purtării proaste a predecesorului său (Carol); și această întreprindere i-ar fi reușit dacă n'ar fi făcut greșeli de loc. După ce dobândi Lombardia, recăștigă mai întâi reputația pe care i-o perduse Carol.

Genua cedă; marchizul de Mantova, ducele Ferrarei, Bentivogli, contesa de Forli, seniori din Faenza, Pesaro, Rimini, Camerino, și Piombino, Lucchesii, Pisani, Lienezii și toți ceilalți căutară prietenia lui; și numai atunci Venetienii putură să zărească imprudența lor făcând pe Ludovic stăpân pe două treimi din Italia, pentru a le dobândi numai două orașe în Lombardia. Să vedem acum cât i-ar fi fost de ușor acestui rege de a conserva renumele său, dacă ar fi observat regulile pe care le-am indicat, și ar fi menținut siguranța tuturor amicilor săi, cari, fiindcă erau prea numeroși și slabi, și temându-se unii de papa, alții de Venetia, erau totdeauna forțați de a fi cu el; și cu ajutorul lor, el putea ușor să se asigure de aceia cari erau mai puternici. Dar îndată ce fu la Milano făcu contrariul, ajutând pe papa Alexandru să invadeze Romagna, fără să bage de seamă că se slăbește pe el însuși; că și pierdea amicii săi și pe aceia cari se aruncaseră în brațele sale și că înălța pe papă lăsându-l să cucerască atâta putere temporală, pe lângă cea spirituală care-i da deja o așa de mare autoritate: și după această primă greșală, a trebuit să continue până când, pentru a pune capăt ambiției lui Alexandru și a-l împiedeca de a pune mâna pe Toscana, trebuie să vină în Italia. Deci, mulțumindu-se de a fi mărit Biserica și de aș fi instrăinat pe amicii săi, mai făcu nebunia de a împărți regatul Neapolului cu regele Spaniei; așa că în loc de a fi singurul arbitru al Italiei, el își luă un tovarăș, pentru că ambițioșii acestei provincii și acei cari ar fi fost nemulțumiți de el să aibă la cine recurge; și pe când putea lăsa la Neapole un rege

tributar, el îl goni pentru a pune pe unul care putea să-l gonească pe el însuși. În adevăr, dorința de a cuceri e naturală și destul de comună, și ori de câte ori se întâmplă oamenilor de a prospera, sunt mai curând laudați de cât blamați pentru aceasta; dar când nu pot reuși, deși voind să ajungă aci în orice preț, aci e greșeala, și pentru asta sunt demni de blamat. Deci, dacă Franța putea să atace Neapole cu forțele sale, trebuia să o facă, iar dacă nu putea, nu trebuia să împartă de loc acest regat. Împărțirea Lombardiei cu Venetieni era scuzabilă, pentru că i veni să pună piciorul în Italia; dar în acea a Neapolului e de blamat, cu atât mai mult cu cât nimic nu-l constrângea să o facă. Ludovic făcu dar cinci greșeli: ruină pe cei slabi; mări puterea unuia puternic în Italia; introduse în Italia un străin foarte puternic; nu veni să locuească de loc aci; și nu trimise nici o colonie.

Cu toate acestea, aceste greșeli nu i-ar fi fost fatale dacă n'ar fi comis o a șeasa greșală, aceia de despoia pe Venetieni. Căci dacă nu ar fi imputernicit pe papă, nici nu ar fi pus pe regele Spaniei în Italia, ar fi fost la timp și chiar necesar de a-i slăbi; dar făcând ceea ce am spus, nu trebuia niciodată să consimtă la ruina lor; căci puternici cum erau, ei ar fi împiedecat oricând pe alții de a se apropia de Lombardia, fie că ar fi voit să pue mâna ei însuși pe ea, fie că s'ar fi păzit de a lua această provincie de la Franța pentru a o da altora, nici de ai ataca pe amândoi.

Dacă mi s'ar spune că Ludovic cedă papei Alexandru, Romagna și Spaniei, Neapolul pentru a evita rezelul aș răspunde că nu trebuie niciodată să lăsăm să se întâmple o dezordine pentru a evita un rezel, pentru că în adevăr nu'l eviți de loc, dar îl trăgânești în paguba ta. Și dacă alții dovedesc că Ludovic promisese papei de a face această întreprindere în favoarea sa, pentru a obține desfacerea căsătoriei

sale și pălăria de cardinal pentru arhiepiscopul din Bonen, le voi răspunde mai departe în capitolul unde vorbesc despre „*Credința Prinților*“. Deci, Ludovic a pierdut Lombardia pentru că n'a observat nimic din ceea ce au făcut alții, cari au cucerit provincii și au voit să le păstreze. Aceasta nu e o minune, dar un fapt logic și comun, și despre lucru acesta vorbi la Nantes cu cardinalul Bonen, când ducele Valentinilor (așa se numea de ordinar Cesar Borgia, fiul papei Alexandru) ocupa Romagna. Căci acest cardinal îmi spunea că Italienii nu să priceap de loc la meșteșugul

rezbelului, iar eu îi răspunsei că Francezii nu se priceap de loc în afacerile de Stat, ei cari lăsau ca papa să se întindă atât de mult. Și experiența a dovedit că Franța a făcut pe papa și regele Spaniei așa de puternici în Italia, iar ei au ruinat-o. De aci trag o concluzie generală, aproape infailibilă, că cel care face pe altul puternic, se pierde pe el însuși, căci nu ajunge cineva puternic decât prin violenție și forță, și parvenitul nici odată nu se crede în aceste două mijloace.

(Va urma).

Contestația făcută de un terț, la urmărirea mobilă

Legea de procedură civilă în articolele 399 și urm. definește contestația: o cerere ce se face contra executării silite fie de părți, fie de cei de al treilea interesați privitoare la înțelesul, întinderea și aplicarea dispozitivului hotărârii ce se execută or la formele de urmărire. Cu alte cuvinte prin contestație partea interesată voeste a anula fie dispozitivul hotărârii, fie formele de urmărire. Contestația făcută, de cel de al treilea la urmărire pentru scoaterea obiectelor urmărite ca fiind ale sale intră în a doua categorie. După scopul ce-l urmărește contestatorul cererea sa nu este de cât o acțiune în revendicare. Nu se poate altfel clasifica.

În acțiunile în revendicare reclamantul trebuie să dovedească două elemente ca atare acțiune să fie fondată. 1) Dreptul de proprietate 2) deținerea obiectelor de pârâ.

Deci și contestatorul în contestația sa relativă la urmărirea averii sale mobile trebuie să dovedească dreptul său de proprietate asupra mobilelor urmărite, conținând implicit faptul deținerii.

Cu ce se face dovada proprietății.

În această acțiune creditorul reprezintă pe debitor având în puterea dreptului de gaj (art. 1718 c. c. 974 c. c.) toate acțiu-

nile și drepturile sale ca făcând parte din patrimoniul său—gajul comun al creditorilor—cu alte cuvinte creditorul nu poate avea asupra obiectelor urmărite mai mult drept de cât debitorul. Dovada dar, trebuie să se facă ca și cum procesul ar fi între contestator și debitor adică prin acte, cu martori și presumpțiuni în cazurile admise de lege art. 1901 c. c.

Dacă contestatorul nu probează dreptul său de proprietar contestația este nefondată. Dacă va dovedi proprietatea, creditorul va invoca maxima că în materie mobilă posesia valorează titlu, art. 1909 c. c., adică va respinge acțiunea în revendicare pornită de contestator probând că debitorul său are posesia obiectelor mobile în condițiile articolului 1909 c. c. și 1846 urm. c. c. Va dovedi, dar, că debitorul posedă în mod real, ca proprietar și de bună credință acele mobile. Bineînțeles posesia cu titlu de proprietar și cu bună credință sunt presumpții și proba contrară se va face de partea care le contestă, art. 1854, 1898, 1899 c. c.

Contestatorul va fi admis a dovedi contrarul, adică că debitorul urmărit nu a avut o posesie utilă, de oare ce se poate ca el contestatorul să fi fost intrădevăr proprietarul mobilelor urmărite, dar să le

fi pierdut prin prescripția prevăzută de art. 1909 c. c. Dovedind cu succes inutilitatea posesiei contestația va fi fondată.

Pe lângă acest caz adică când mobilele urmărite s'au găsit în patrimoniul debitorului, se poate prezenta altul ca mobilele să fie urmărite în patrimoniul contestatorului. În acest caz dovada proprietății se poate face sau ca în primul caz adică conform regulilor generale admise de lege în materie de probă art. 1191 urm. c. c. sau prin prescripție art. 1909 c. c., de oare ce dupe art. 645 c. c. prescripția este un mod de dobândirea proprietății. Bineînțeles această prescripție specială (art. 1909 c. c.) va îndeplini

toate condițiile generale puse de legiuitor în materie de prescripție art. 1846 urm. c. c.

Creditorul va fi admis a dovedi contrarul adică că posesia contestatorului nu a fost de bună credință, sub titlu de proprietar, publică și neturburată.

Contestatorul va face această dovadă a posesiunii în momentul urmăririi, de oare ce urmărirea nu a conferit creditorului mai mare drept ca al debitorului.

Dovedind contestatorul prescripția prevăzută de art. 1909 c. c. cererea sa va fi fondată.

Ion N. Popescu

Fost magistrat, avocat

Amic și patrie

— Scenă de război —

Noaptea era târzie. Luna sticlea în nemărginitul albastru, aruncând lumină peste întreaga vale, în care armatele dormeau. Stelele păliseră în fața ei; iar pe pământ, se zărea aproape ca ziua.

Era după o zi de atac. Ostașii dormeau în lagăr, un semn obosit. O santinelă cu arma pe umăr, se preumbla cu pași regulați, privind cu grije în toate părțile. În pieptul său de brav ostaș, bătea simțământul dragostei de țară și grija îndatoririi sale.

În mâna sa, sub paza lui, era soarta a mii de ostași cari dormeau; soarta a mii de luptători, cari își lăsau părinți, rude, amici, copii, pentru gloria țării lor. Era destul ca sentinela să zărească o casă inamică, pentru a se repezi ca o fiară.

Pe când în sufletul lui fierbea această simțire, demnă de o bravă santinelă, de după o movilă apărură un cap de om!..

Il zări. Un fior de grije îi străbături întreg corpul și se pregăti a striga „Cine e?” când prin minte îi trecu gândul că-i va scăpa.

Repede cu o mișcare de tigru, în fața pradei, se pitulă la pământ, înaintând

târându-se prin mărăcini. Peste puțin fu la doi pași depărtare de spion, din fericire fără a fi observat. Văzută o uniformă inamică. Era neinduios un spion. Nefind timp de pierdut, se pregăti a trage... În pregătire, arma sună, făcând pe spion să tresară. Atunci, se văzură amândoi față în față, ridicându-se în sus cu inimile palpitânde.

Spionul gata să se repeadă ca o fiară, pentru a înăbuși alarma; santinela gata de a trage, pentru a nu-i scăpa spionul.

Dar... două voci răsunară de odată în tăcerea nopții: *amicul meu!* Și amândoi rămaseră muți, înmărmuriți.

Cine erau? Doi vechi amici, vechi colegi, de națiuni diferite ce se întâlneau acum, după un lung timp, pe câmpul de luptă. unul ca santinelă, celalt ca spion inamic.

...
Ce să facă? Să tragă foc? Moment de grea cumpănă pentru santinelă. Ca fulgerul mii de idei, îi trecură prin minte. Tot trecutul lor plin de intimități, îi reveni în clipa aceea. Să-și omoare un amic? Să-l cruce, trădându-și patria?

De cine era trimis acolo el, ca santi-

nelă? De-o întreagă lume; de o întreagă țară, ce i-a incredințat cu sinceritate paza ei.

Să-l omoare? Va salva numele și gloria patriei sale, își va respecta legile și jurământul său de ostaș.

Sa țină în seamă o slăbiciune, o simplă afecțiune spre a-l cruța? Ar face un fapt egoist. Va deschide calea altor rele și grele urmări, atât pentru el, cât și pentru cei ce îi păzea, înșelând o întreagă națiune, dându-și pe mâinile inamicului, țara sa.

Un sentiment mai înalt, mai superior, de altruism, îi cuprinse sufletul: *interesul general* al întregii sale națiuni. Jurămân-

tul său de ostaș îi apărură în minte, ca un motiv mai puternic, ca o datorie stântă, și până ce amicul său să prindă de veste... *trase!*

Spionul se rostogoli în sângele său. Santinela se repezi la el. Îi luă mâna și i-o strânse cu căldură, dar înghețase... Din ochii santinelei, două lacrimi picură peste cadavrul amicului său, îl ucisese.

* * *

Pe-o vale verde, se zărește un mormânt stingher, păzit de o cruce răsturnată. Pe cruce stă vârât un cerc de nule uscate, urma unei coroane, simbol al unei dureri.

Mihail Drăgănescu

La Rochefoucauld

Maxime

1) Ceia ce noi socotim drept virtute, nu e de cele mai multe ori, de cât o adunare de diferite fapte și interese, pe cari norocul sau priceperea noastră știe să le potrivească; și nu totdeauna prin valoare și castitate sunt oamenii capabili și femeile caste.

2) Amorul propriu este cel mai mare dintre toți lingușitorii.

3) Ori câte descoperiri s'au făcut în țara amorului propriu, mai sunt încă pământuri necunoscute.

4) Amorul propriu este mai iscusit de cât cel mai iscusit om din lume.

5) Durata patimilor noastre nu depinde de noi, după cum nu depinde nici durata vieții noastre.

6) Patima face adesea nebun, pe cel mai iscusit om, și iscușiți pe cei mai proști.

7) Faptele mari și strălucite cari iau ochii, sunt prezentate de oamenii politici ca efecte ale unor mari planuri, pe când ele sunt de obicei efectele dispoziției și patimilor. Astfel rezelul dintre August și Antonui,

care erea socotit ca rezultat al ambiției ce aveau de a deveni stăpânii lumii, nu era poate de cât un efect al geloziei.

8) Patimile sunt singurii oratori cari conving întotdeauna. Ele sunt ca o artă a naturei ale cărei reguli nu greșesc, și omul cel mai simplu care e stăpânit de o patimă convinge mai bine de cât cel mai elocvent care nu e pățimaș.

9) Patimile au o nedreptate și un interes propriu, care face să fie un pericol de a le urma, și deci trebuie să le evităm chiar când par raționabile.

10) În inima omenească e o naștere perpetuă de patimi, așa că ruina uneia e aproape întotdeauna stabilirea alteia.

11) Patimile dau naștere adesea altor patimi opuse lor: sgârcenia naște câte odată risipa și risipa produce sgârcenia; suntem adesea tari prin slăbiciune și îndrăsneți de frică.

12) Ori câtă grije am avea de a ascunde patimile noastre prin aparente de pietate și cinste, ele apar

întotdeauna prin aceste văluri.

13) Amorul nostru propriu suferă mai puțin condamnarea gusturilor de cât a părerilor noastre.

14) Oamenii nu sunt numai dispuși a pierde amintirea binefacerilor și a injuriilor; ei urăsc chiar pe acei

cari le-au făcut bine și încetează de a ură pe cei cari le-au făcut rău. Indemnul de a recompensa binele și a răzbuna răul, le pare o servitute căreia cu greu se supun.

A. Vasulescu

Politica internă

Contrastul dintre politica teoretică și cea pe care o pun în practică acei cari propagă, sau mai bine zis cari pretind că ar propagă asanarea moravurilor noastre politice, uimește pe toți aceia cari până acum steteau departe de viața noastră publică, ca simpli observatori.

Lipsește cu desăvârșire sinceritatea la acești pretențioși propagandiști, dovedind că țelul lor nu este interesul general, ci năzuințele împăcării nevoilor personale ale lor.

Din acest punct de vedere, este foarte multă asemănare între gruparea d-lui Carp și aceia a fraților Brătieni, cari sunt azi *fac-totum*-ul în partidul liberal, căci ambele aceste grupări, consideră țara ca un domeniu al lor propriu, pe care au dreptul să-l exploateze dupe interesele lor și în dauna celor cari muncesc și produc.

Așa se explică neconținutul și grațiosul concurs ce ambele grupări își dau una alteia, în toate împrejurările grele în care se găsesc adesea, din cauza procedărilor lor foarte *corecte*, cari au micul defect că ar fi pedepsite de legile noastre penale, dacă autoritățile judiciare s'ar interesa de acțiunea acestor grupări.

Prin urmare, din acest punct de vedere, cartelul politic dintre Carpiști și Brătieniști, este foarte justificat și este chiar o nevoe absolută care se impune și dacă n'ar fi existat cartelul, el ar fi fost inventat.

Și cum să nu se susțină unii pe alții acești preținși oameni politici, din ambele grupări, când originea însemnătății lor politice este aceeași, iar tendințele asemenea.

La carpiști însemnătatea politică a celei mai mari părți dintre membrii grupării se datorește moștenirii de averi—nu se știe cum adunate—pe baza cărora vedem nulități patente, transformați în fruntași oameni de stat, cu prețenții din cele mai exagerate.

La brătieniști asemenea, însemnătatea se datorește tot unei moșteniri—moștenirea numelui falnic al marelui Ioan Brătianu, pe care fiii săi se căsnesc cu cea mai mare grabă să-l compromită.

Și una și alta din grupări, s'a inconjurat de cele mai disperate elemente, cari sub masca ideilor înaintate, n'au alt țel de cât acela de a parveni și ei pe spina mulțimei înșelate, ca apoi să poată avea pretențiunea de conducători necontestati ai țării.

Ambele grupări au făurit o teorie pe care vor s'o impue cu sila opiniei publice, teorie care nu are alt scop de cât asigurarea predominării lor și ea se rezumă în aceste cuvinte: *noi fiind moștenitorii tradițiilor și al averilor, singuri noi suntem în drept a fi conducătorii țării, a tolera sau respinge toate elementele capabile, dupe cum ne dau sau ne refuză sprijinul de a profita noi dupe urma muncii lor și nimănui nu-i este tolerat a ne vămui cinstea noastră — oricâte incorectitudini am săvârși — căci avem averi, iar noi avem dreptul a bârfi și calomnia pe toți oamenii de valoare, oricât de corecți și leali ar fi.*

Firește că atâta vreme, cât pretențiile lor n'au fost trunchiate de voința oamenilor capabili și opinia publică nu-i cunoaște sub chipul lor adevărat, acești pretențioși au mers înainte și au ajuns a crede și ei că sunt oameni mari și că li se cuvine totul în această țară.

Carpiștii în tovărășie cu cantacuziniștii au făcut tot felul de afaceri private, pe cari le botezau de interes public și se erijau cu toate acestea, în censori ai cinstei, față de toți oamenii politici, iar volintirii lor strigau pe toate căile că șefii sunt oameni geniali.

Brătieniștii asemenea s'au infipt în toate instituțiile privilegiate de stat, astfel că ei — cari nu moșteniseră de la Ion Brătianu de cât numele falnic—au ajuns că

fiecare din cei trei frați sunt archi-milioniari, declarând totuși pe tema cinstei politice iar vorbitorii lor—foștii socialiști—tipă în numele ideilor generoase, votul universal, crezând că astfel vor ameți opinia publică, spre a nu vedea cum își agonisesc și ei drepturi la reprezentarea tradiției și averii fruntașilor din grupa lor.

În astfel de împrejurări se formează partidul conservatar-democrat, cu tendința sinceră, pe care a pus-o în practică, de a redestepta la viața publică pe toți românii, căpătând un sprijin prețios din partea tuturor oamenilor capabili și muncitori, astfel că în câteva luni a răușit să fie partidul cel mai popular din România, care are rădăcini adânci în masele populare din întreaga țară.

Această mișcare importantă, care amenință chiar existența politică a pretențioșilor moștenitori, i-a speriat peste măsură, i-a disperat și au început cu acu-

zările de necinste, cu calomniile de tot felul, spre a arunca discreditul asupra ilustrului șef al partidului conservator-democrat d. Take Ionescu și al valoroșilor fruntași cari îl secondează.

Și moștenitorii de averi, pretențioșii reprezentanți ai cinsei imaculate, au rămas stupefiați, când s'a dat la lumină exproprierea din str. Mercur, împrumutul de la Froim Fischer, fondul de rezistență etc.

Au alergat din nou la sprijinul brătie-niștilor, cari văzându-se asemenea în greua poziție, de a perde totul, au sărit în ajutorul lor.

Zadarnică muncă, fiindcă a sosit momentul să se desființeze pretențioșii, incapabilii și infumurații.

Ori cât s'ar carteliza ei, nu vor mai răuși să înăbușe munca cinstită și folosite în interesul țării și a marelui mulțimi a românilor.

L. B.

Politica externă

Constituțiunea Turciei dă roade însemnate.

Statul turcesc reimpatriază pe sozoteala sa, pe mulți refugiați spre a se bucura de noua viață creiată de constituție. Printre alte multe reforme, la Constantinopol se lucrează pentru reorganizarea poliției, creindu-se o școală în acest scop.

Ambasadorii cari aparțineau vechiului regim ypr fi rechemate. Turcii au inaugurat și la Paris un ziar „La Nouvelle Turquie“ pentru apărarea intereselor generale.

Nouii guvernanți iubesc pacea și nu se ocupa de cât de reforme, infrângând propagandele de cucerire a Bosnei și Herze-govinei.

Femei creștine și musulmane creiază asociațiuni înfrățindu-se și înlăturând bigotismul oriental.

Macedonenii fac apel la frații lor ră-

tăciți prin țări străine, a se restrânge la căminul lor, spre a concura la regenerarea patriei.

La Constantinopol, constituția este sărbătorită și cântată prin marșuri naționale compuse în această ocaziune.

Puterile eurenene au fost nevoite să-și retragă reformele lor, față de progresul repede al reformelor naționale, demn de toată lauda.

Turcia devine un stat european, iar activitatea și patriotismul turcilor pune în mirare lumea întreagă.

* * *

Sultanul Marocului Abdul Azis, care era susținut de Francezi, a fost înfrânt de oastea fratelui său Muley-Hafid, care s'a proclamat sultan de Maroc. Franța a fost nevoită a-l confirma și ea, faptul fiind împlinit.

Moravuri gazetărești

D-nul Radu Rosetti este la Londra, și de acolo trimete ziarului „Universul“ note zilnice din călătoria sa.

Poetul nostru, scrie între altele, în „Universul“ din 13 August, că nu se pri-

cepe să deschidă geamurile englezești!... și ca să se înțeleagă cu Englezii hotelului unde locuiește, „dă din mâini, dă din picioare, geme și face semne ca surdomuții“.

Noi știam că poetul nostru nu suferea de nimic în țara noastră și regretăm că acest voiaj îl face atât să sufere.

Li dorim cât mai în grabă reîntoarcere în patria mamă.

* * *

În urma acuzațiilor ridicate de d. Păltineanu contra Nababului, că ar fi mâncat fondul de rezistență, „Epoca“ a amuțit.

Ce să facă? este organul asanatorilor de moravuri.

* * *

Neamul Românesc sub iscălitura profesorului naționalist Cuza, publică un articol intitulat „magistratura și jidanii“ în care se aduce grave învinuiri magistraturii ieșene.

Pentru prestigiul magistraturii dorim să se facă lumină în această chestiune, dar nu pe calea insinuărilor și calomniilor.

Ce-i în drept ar trebui să ia măsuri.

* * *

Leandru, talentatul colaborator al *Ordinei*, printr'un frumos articol își ia rămasb un de la cititori. Unde o fi plecând?

Felurite

Suntem informați că în locul d-lui C. Alessandrescu care și-a înaintat dimisiunea pe ziua de 15 Septembrie, va fi numit revizor școlar în jud Dolj d. S. Spulbereanu actual revizor școlar în jud Gorj.

* * *

O nepăsare criminală a cuprins pe d-nii de la serviciul sanitar, dacă cei de la comună își caută de daravelile dumnealor; nu înțelegem de ce direcția generală a serviciului sanitar, nu ia măsuri de îndreptare, în ceea ce privește starea nenorocită în care se află orașul Craiova.

Necurătenia este la culme, serviciul de salubritate a căzut în desuțitudine, cadavre de animale și pasări sunt aruncate pe strade, al căror miros împreună

cu cel exalat de prin curțile hanurilor și hotelurilor nemăsurate de ani de zile, fac din Craiova noastră un oraș mai infect de cât cel mai de pe urmă oraș oriental. Epidemiile fac ravagii înspăimântătoare și nimeni nu i-a vre-o măsură, trăim într'o stare de barbarie care face penibilă viața cetățenilor!

* * *

Recolta viilor distrusă. În împrejurimile Craiovei s'au replantat de câți-va ani multe vii, anul acesta promitea o recoltă frumoasă. În ultimul timp, din cauza căldurilor prea mari, rodul viilor s'a uscat, reducându-se foarte mult.

Culesul viilor a început și cultivatorii sunt foarte întristați de rezultatul muncii lor.

Cărți și Reviste

August Pessiakov. Acte și Notițe istorice (1546—1761) precedate de *O excursiune la Recica—Romula* în Romaniți. Actele strânse și adnotate de distinsul avocat d. A. Pessiakov, sunt copiate după originalele aflate în arhiva Episcopiei de Râmnic. Găsim în această colecțiune acte de mare importanță cari pun

în lumină starea socială a românilor între anii 1546—1761, apoi episoade istorice necunoscute și această importanță crește când este privită din punct de vedere juridic. Se văd chrisoave și hotărâri cari tratează chestiuni de drept civil, penal și procedură.

In excursiunea la Recica — Romula,

sunt impresiile autorului asupra celei mai renumite cetăți romane *Romula-Malva*, fostă capitală a *Daciei-Malvensis*. După descoperirile făcute se vede că această localitate a fost pe vremuri un mare centru de civilizație romană și dacă contemporanii noștri—zice d. A. P.—ar fi fost mai puțin nepăsători, din acele *antine* cari au servit ca material gata pentru clădirea a multor biserici și case din Caracal, am fi putut avea la Recica o a doua *Pompei* în Dacia Veche.

Lucrarea d-lui A. P., este de mare valoare și o recomandăm acelor cari se interesează de trecutul nostru și mai ales de trecutul Olteniei.

Pe d. A. P. îl felicităm și ne bucurăm că în Craiova asta a samsarlăcurilor și cancanurilor de tot felul, se mai găsește și intelectuali cari se gândesc și la alte lucruri de cât la milioanele, la luxul și deșarta splendoare a negustorilor noștri.

Ludovic Dauș. *Iluzii*. D. Ludovic Dauș este un bun scriitor, romanele sale sunt adevărate pagini de psihologie. L'am văzut descriind cu succes viața noastră socială; în *Iluzii* talentatul scriitor într'un stil care indușoază, ne redă cu precizie viața noastră familiară cu toată falșă educațiune de iluzii ce să dă copiilor la noi, care este cauza nefericirii atâtor familii și prin urmare o cauză de slăbiciune a societății românești.

D. L. D. pune în antiteză visele părinților, cari nădăjduese fericirea copiilor prin căsătorii cu *prinți și prințese*, cu realitatea crudă ce rămâne în urma iluziilor pierdute. Eroina *Steluța*, cu toate iluziile făcute mai ales din cauza șubredei educațiuni primite dela părinți cu toată frumusețea sa răpitoare și cu toată arta cochetăriei învățată dela curtezana Lili Rodian, sfârșește prin banala *cădere* a fetelor ușoare. Autorul *ieartă* pe nefericita copilă, victima unui vis de mărire, datorit nesocotinței educatorilor săi, și în loc de un sfârșit tragic, eum e obiceiul, d. L. D. împacă pe eroina sa cu *Adrian*, vechiul tovarăș al copilării sale, care nu încetase a o iubi.

Dar, dacă căderea nu i-a fost atât de

grozavă, *Steluța*, învinsa soartei, este condamnată să poarte toată viața povara iluziilor dispărute, deși nevinovată, să poarte crucea umilinței!

Romanul d-lui L. D. este un izvor de învățăminte pentru părinții care cred că fericirea copiilor se capătă numai prin aur și mărire, uitând să le pregătească sufletul pentru decepțiunile, de care fatal vor fi isbiți în viață.

Am admirat tipul *Stelinei*, sora mai mică a *Steluței*, care grație educațiunii căpătate prin cărțile învățate în *liceu*, se trudește prin muncă și răbdare ca să îndulcească viața reală și idealul ei e nu „o lovitură mare“, ci o modestă leafă de profesoară.

Cu o filozofie — care uneori ajunge la pedantism — condamnă iluziile părinților și surorii sale și ea, oropsita dela început, devine sprijinul surorii sale și părinților ezuți în durere.

Părinți și copii! citiți romanul d-lui Dauș, prin el veți scăpa de doliul iluziilor pierdute.

N. I. P.

Viața Nouă No. 12 din 1 Aug. 1908 (București).

Voința poporului No. 34 din 23 Aug. 1908, (Cernăuți).

Reforma alimentară organul asociației vegetarianilor din România, No. 1—2, Aug. și Sept. (București, str. Cantacuzino (Polona) No. 160).

Pagini libere No. 7 (Galați) cu următorul sumar: B. Nemțeanu, Bordeicul; C. Apostoliu, Domnul T. M.; V. Gh. Militaru, Cu aceleași brațe albe; Ion Corbu, În sat; Emil Maur, Melancolie; Dr. V. Lates, Instinctul; B. Nemțeanu, Pompei și Herculanium; Vasile Crângu, D-șoara modernă; N., Recenzii; Redacția, Note și informațiuni, și No. 8 cu sumarul: B. Nemțeanu, Imn către Antonuy; A. Spiru-Bacă; Despre „Haja Sanis“; Enric Furtună, Moartea păgânului; Leon Feraru, O călătorie; G. Millian, Resemnare; Ion Corbu Poeme; Vasile Crângu, Hoscic; N., Recenzii; Redacția, Cronica, informații, etc.

Constanța Pitorească de Ion Adam, Institutul de arte grafice „Minerva“ București, Pr. 2 lei.

Opere complete, vol. II, Al. I. Odobescu, „Minerva“, București, Pr. 1,50.

„PLUGARUL“

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

CRAIOVA Strada UNIREI No. 80.

Biuro, Tehnic, Agricol și Industrial

Reprezentanța pentru Oltenia a renumitelor garnituri de treerat H. Lanz din Mannheim

*Reprezentanța pentru Oltenia a Motoarelor cu benzină
și gaz sărac „Kosmos“, — Societatea garantează soliditatea și buna
funcționare a acestor Motoare.*

Depozite: Postamente pentru mori. Pietre de mori franțuzești.
Pietre pentru mori de apă. Ciocane de ferecat. Teascuri și stropitori
de struguri. Pompe de fântâni și de incediu și Bascule „Garveus“.
Tocătoare de nutreț. Tocătoare de sfeclă. Mașini de saramurat grâu.
Vânturători. Dărace și scărmanători de lână. Tăvăluge. Trioare. Ma-
nometre. Batoze de bătut porumb cu aburi și manuale. Pluguri cu 1
și 2 brazde. Pluguri de coastă. Curele de păr de cămilă. Benzină.
Uleiuri minerale. Vaselină. Valvolină. Sonerii electrice. Telefoane.
Lămpi și instalații electrice etc.

„SERVICIU SPECIAL PENTRU INSTALAȚII DE APĂ“

Se recomandă în special persoanelor care construiesc din nou,
pentru a-și face instalațiile de conducte, în vederea aducerii apei la
Craiova.

Reprezentanța Generală pentru Dolj a Societății Generale de Asigurare din București

„VICTORIA“

BIUROUL AVOCAȚILOR

Nicolae Popilian și Mihail Drăgănescu

CRAIOVA — BULEVARDUL CAROL I, No. 12

Primește executări în orice parte a țării. — BIUROU de INFORMAȚIUNI

Se pot cere prin scrisoare alăturându-se o marcă pentru răspuns